

stiller denne Opfordring, ogsaa faar det store Flertal i Thinget med sig. Naar jeg har spurgt mig selv, hvorfor jeg ikke her kunde følge Strømmen, er det af en Række Grunde, af hvilke jeg haaber at faae Held til at nævne nogle. Nu sætter jeg, at det høie Thing gjør denne Opfordring til sin, at det altsaa opfordrer Regjeringen til at gjøre de fornødne Skridt til at tilvejebringe en Dampfærgeforsbindelse mellem Gjedser og Warnemünde, det vil sige opfordrer Regjeringen til at indlede Forhandlinger med den preussiske Regjering, eventuelt med den mellenborgske, og med det Selskab, der har kontraktmæssig Ret til at besørge denne Route, saavidt jeg husker, endnu i 7 Aar, en Kontrakt, jeg allerede i Fjor udtalte mig imod, men som faktisk vel sagtens staaar forbindende lige overfor Staten. Hvordan stiller man da Regjeringen, naar Thinget har opfordret Regjeringen dertil? Da hvordan maatte den høitærede Minister stille sig i dette Tilfælde, i en Sag saa vigtig, ikke blot i og for sig, men paa Grund af den Sammenhæng, hvori den staaar til den store Plan, vi hørte oprulles i forrige Møde? Jeg maa forudsætte — jeg taler nu, som om vi levede under konstitutionelle Forhold — at den høitærede Minister maatte, naar en saadan Opfordring stilles imod hans bestemte Dnsse og imod hans bestemte Fortaaelse af de Krav og de Interesser, han skal varetage i sit Embede, vige sin Plads og en ny Minister tage Opfordringen op. Men hvorledes stille De en ny, til Deres Tanke velvillig Minister, naar han møder ligeoverfor to eller tre Konkurrenter mod Syd og maaffe to imod Nord, rimeligvis 5 i Alt, for saa vidt dette er et Led i hele Rjæden, naar han møder frem, tvungen ved en Opfordring af dette Thing til at forhandle med de andre Parter? Dersom jeg var Agent for Deutsch-nordischer Lloyd, som nu har Forpagtningen i 7 Aar, vilde jeg stærkt opfordre det nuværende Folkething til at vedtage denne Opfordring og stemme for Vindringsforslaget Nr. 225. Thi naar en Minister møder med denne Opfordring overfor dette Selskab, siger dette: Selvsølgelig, med Fornøielse, vi skulle nok vige, men det skal betales. Og selv om den preussiske Regjering vil gaa ind paa Opfordringen og føre den igjennem — hvorhen de Oplysninger, som ere givne os, jo ikke ganske stille — vil den og det Selskab, der har den nærmeste Strækning af Banen fra Warnemünde, selvsølgelig vide at benytte sig af den Opfordring og stille sine Krav derefter. Det samme Tryk vilde ligeledes fremkomme imod Nord, forsaavidt Forbindelsen skulde gennemføres til at være et Led i den store

Rjæde. Hvorledes staaar da den stoffels danske Regjering, der har en Opfordring af Folkethinget i Ryggen, handlende i Følge denne og i Kraft af denne, overfor dem, som den har at søge at kontrahere med, og som strue deres Fordringer op, fordi Ministeren skal søge at gennemføre Deputeretkamrets, Folkethingets Opfordring? Det er dog at stille en Regjering saa ufri i internationale Forhandlinger, som det vel er muligt. Men hvordan staaar vi? Vedtage vi denne Opfordring, og Regjeringen saa — jeg forudsætter, at det ikke skal være et Slag i Luften, men tages i den Forstand, at en Regjering giver efter for det, som vi fastholde — støttet derpaa tager Initiativet til at indlede Forhandlingen om disse Spørgsmaal uden nogensomhelst Opfordring fra de andre Faktors Side, som skulle være Medkontrahenter, og lader den sig trykke til at komme til en Slaags Overenskomst, og bygget paa denne absolut flette Overenskomst, som det vil blive, om Regjeringen ikke staaar frit, kommer med Forslag i den Retning til os, ere vi da fri? Kunne vi da overbeie, om det var et hensigtsmæssigt Forslag i og for sig? Kunde man desavouere og sige nei til en Regjering, der loyalt og paa den efter Omstændighederne bedste Maade havde søgt at udføre en Beslutning af Thinget — thi det bliver en Beslutning, hvis vi vedtage Vindringsforslaget under Nr. 225 — naar denne Regjering saaledes kom og sagde: Ja, vi have faaet det gjort, det var kostbart og besværligt i mange Maader, men vi have rettet os efter Eder? Nei, De vare da bundne til Deres Forslag. De ville i Dag sige A, og De maa da ogsaa om et Aar, naar Regjeringen loyalt har fulgt deres Opfordring, sige B. Derfor mener jeg, at denne Opfordring i dobbelt Henseende, naar den skal belægges med Folkethingets Votum, maa forkastes. At Finantsudvalget kan forhandle med Ministeren og opfordre ham til at indlede Forhandlinger, uden at det belægges med Folkethingets Votum, er noget Andet, derved er Folkethinget ikke paa nogen Maade bundet. Men at gjøre det, som her staaar, er i Virkeligheden at binde Regjeringen og at binde Thinget til Skade for en fornuftig Ordning af denne Sag.

Der er dem, som betragte det som Nr. 1 at faae Vren af at anlægge denne gennemgaaende Forbindelseslinie igjennem Landet mellem Norge, Sverige, Tydskland og videre, og mene, at det er det, der først og fremmest maa gjøres under en fornuftig og økonomisk Politik. Jeg mener nu snarere, hvad jeg senere skal komme til, at det er en økonomisk